

Pia Olsen Dyhrs tale ved Socialistisk Folkepartis landsmøde

Taler

Pia Olsen Dyhr
Formand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

30. marts 2019

Sted

Kolding

Hva' så Kolding:

Er I klar til valg?

Sig mig engang: Har vi ikke bare de bedste kandidater?

Giv dem en kæmpe hånd!

Når man ved, at Liberal Alliance også holder landsmøde ovre i København lige nu, så bliver man ekstra glad for at være i jeres gode selskab. Jeg har sjældent været så glad for at se nogle af SF-klassikerne som den lilla Fjällræv eller strikketøjet.

Liberal Alliance lancerer i dag en plan, hvor de vil sænke skatten for de rigeste, give virksomhederne skatterabatter og hæve pensionsalderen. Så er der flere pokaler til Anders Samuelsen's samling. Han har jo købt 21 pokaler TIL SIG SELV. Én pokal for hver milliard regeringen har delt ud i skatterabatter; primært til de rigeste. Pokaler plejer at være noget, man vinder, men så igen; liberalisterne har aldrig været blege for at købe sig til succes.

Spøg til side:

Hvis man på en gråvejsdag godt kan synes, at dansk politik er lidt som én stor sammenkogt ret, så kan selv en farveblind se kontrasterne i dag. Kolding og København. Det er folketingsvalget kogt ned til en bouillonterning. To vidt forskellige visioner for Danmark. To vidt forskellige valg:

Mellem skattelettelser eller flere pædagoger.

Billigere benzinbiler eller en ambitiøs grøn omstilling.

Mere selvtilstrækkelighed eller mere fællesskab.

Hvad siger I;

Er det ikke Kolding-modellen, der skal sejre efter valget?

Jeg er - måske ikke så underligt - enig.

Fællesskab giver nemlig håb om et Danmark, hvor vi passer på hinanden og særligt på de mindste.

Fællesskab giver håb om et Danmark, hvor vi passer på vores klode - på vores natur.

Fællesskab giver håb om et tolerant og humanistisk Danmark, der igen tager kvoteflygtninge.

Velkommen til SF's landsmøde!

Velkommen til vores klimakæmpere og grønne nørdere, velkommen til vores dygtige by- og regionsrødder,

velkommen til vores kampfælder i fagbevægelsen, velkommen til vores mange unge fra studenterbevægelserne,

velkommen til vores nationale gæster fra bevægelser og organisationer.

Welcome to our international guests.

Og ikke mindst;

velkommen til verdens bedste ungdomsorganisation,

ja, mindre kan efterhånden ikke gøre det: Velkomment til SFU.

Tak, fordi I har fundet tid til at komme. Jeg ved, at I har travlt derude. Der er flyers, der skal deles ud, events, der skal planlægges. Vi står jo foran et folketingsvalg, der skal vindes ...

Vores fællesskab giver mig håb om, at vi ikke bare kan få et godt valg. Vi kan få en fantastisk valgkamp. Jeg glæder mig!

Er I klar?

**

Fællesskab giver håb i en tid, hvor man ellers godt kan miste håbet. Det gjorde jeg, da jeg så programmet om børnehuset Hurlumhej. Et program om hverdagen i danske børnehaver og vuggestuer. Det var ikke børnehaven som sådan: her var glade børn. Duploklodser og dukker i herligt kaos på gulvet. Dedikerede pædagoger. Det var mødet med lederen Tina Brandt, der ramte som en mental mavepuster. Tina er både vellidt og kompetent, men hun har givet op. Hun bryder faktisk sammen for åben skærm. Modløs. Afmægtig. Bekymret for børnene. Hun ved ikke længere, hvad hun skal sige til forældrene. Hun er træt af at smile og sige, at det hele går godt, når det ikke passer.

Børnene får mad. De kommer på legeplads. De får skiftet ble. Den daglige drift fungerer, men dagligdagen er også reduceret til ren drift. Alt for ofte er der ikke tid til de børn, der har ekstra brug for nærværende voksne. Den lille dreng, der har brug for at være på arm en hel dag. Den lille pige, der isolerer sig, fordi den er hel gal derhjemme. De børn som ingen ser, men som har så meget brug for at blive set.

Historien om Tina - historien om Hurlumhej - tog modet fra mig, fordi jeg møder den så ofte. Jeg vil næsten sige, at historien om Hurlumhej er blevet historien om afviklingen af vores velfærdssamfund.

Et par måneder inden var det fyrtårnet Jacob Trier Møller, der sagde sit arbejde op efter 20 år som klinikchef på Rigshospitalet. Ikke i protest - i desperation - over uendelige sparekrav.

Han fortæller, at i begyndelsen gav besparelserne sådan set god mening. Der var

rum til at effektivisere, men med årene blev effektiviseringerne til reelle nedskæringer. Til sidst til et punkt, hvor han ikke længere kunne se patienter og ansatte i øjnene. Prøv at høre, hvad han siger her:

"Man har beregnet, hvor længe læger venter på elevatorer. Og så har man i den nye nordfløj af Rigshospitalet installeret nye elevatorer, som medfører mindre ventetid. På den måde har man sparet læger væk."

Er det her ikke vor tids regnearksmentalitet kogt ned til ét citat? Det giver da god mening at eliminere ventetiden ved elevatoren, men derfra at regne det om i sparede lægetimer, er jo det glade vanvid. Det næste bliver vel, at man overvåger personalets toiletbesøg og derefter optimerer ti procent på småt og tyve procent på stort. Det er økonomi uden kød og blod. Det er politik uden et bankende hjerte. Det er essensen af, hvad der er ved at ske med vores velfærdssamfund. Det skal stoppe nu!

Jeg er sikker på, at I har mange eksempler derude, for det handler jo ikke kun om vores hospitaler eller vores børnehaver. Det er kontorassistenten, der skal optimeres hvert eneste år. Det er den sosu-hjælper, der til sidst er desperat, fordi 92-årige Einar, som har mistet synet, ikke kan få en plejehjemsplads, fordi køen er for lang og pladserne for få.

Jeg spørger bare stilfærdigt: Kunne vi ikke gøre det bedre?

Jeg siger ikke, at der findes en fjern fortid, hvor der flød mælk og honning i gaderne. Jeg undrer mig bare højlydt, når rettigheder forsvinder i et bundløst regneark.

Jeg siger ikke, at der findes en fremtid med ubegrænsede ressourcer uden behov for prioriteringer. Jeg må bare konstatere, at vi ikke længere kan lade som om, at "det hele går da meget godt", når rigtig mange mærker, at de står helt alene, hvor fællesskabet burde have grebet dem.

Da min mor var slidt ned efter mange år som rengøringsdame, kunne hun trække sig tilbage på førtidspension. Hun skulle ikke igennem ydmygende og talrige arbejdsprøvninger. Hun skulle ikke have sin seng med i praktik. Da hendes bror ikke længere kunne passe sit arbejde som metalarbejder, kunne han gå på efterløn. Da jeg fødte min datter Laura på Hvidovre hospital, var der

tilbud om flere dage på hospitalet - at jeg så var så overmodig, at jeg ikke tog imod det, er en anden historie - men sikkerhedsnettet var der. Det greb min mor, min onkel; det var der for mig. Det var der for Laura. Det skal det også være fremover!

Det går jo godt i Danmark, økonomien buldrer derudaf, arbejdsløsheden er lav, hvorfor er velfærden så hullet som en si? Vi skal helt tilbage til 1986 for at finde så få offentligt ansatte per borger. Og med regeringens plan, så vil der komme endnu færre i 2025 - ja, faktisk 11.000 færre offentligt ansatte, MENS der kommer flere børn og flere ældre. Det er 11.000 færre politibetjente, sosu-hjælpere, sygeplejersker, skolelærere, HK'ere, pædagoger - for at nævne nogle af dem. 11.000 færre! Det hænger jo ikke sammen.

Eller gør det?

For det, Samuelsen, Løkke, Pape og de blå drenge IKKE siger, er jo nok det vigtigste. Når vi lige så langsomt udhuler velfærden, så flytter de mest velhavende over i de private tilbud, og ja, med tiden, så bliver de offentlige tilbud til discountprodukter. Kender i begrebet "velfærdsforsikringer"? Det snakker man faktisk om i Venstre. Velfærdsforsikringer! Ja, så kan de rige få, mens de fattige må gå ... i hundene. Det er da i det mindste ærlig snak - men helt forkert - det er helt gaskak!

Det er ikke SF's vej. Velfærdssamfundet skal ikke defineres af kynikerne.

Der er en anden vej end status quo og nedskæringer. Der er en anden vej end new public management og tidstyranni. Det handler ikke om, at velfærdsstaten skal vokse for velfærdsstatens skyld. Det handler om, at der ikke findes nogen samfundsmodel, der sikrer mere lighed, mere frihed til alle, mere tryghed, ja, mere lykke, end den nordiske velfærdsmodel. Den er ved at blive undergravet - det haster med at få vendt udviklingen.

Derfor skal vi styrke den bedste model i verden. Derfor skal vi udvikle den! Derfor lancerer vi i dag en investeringsplan for velfærden. I 2025 vil vi investere 47 milliarder mere i velfærd og grøn omstilling. Vi vil genskabe trygheden, der hvor langt de fleste borgere møder velfærden; daginstitutionerne, hospitalerne, ældreplejen, folkeskolerne. Vi vil give de ansatte mere ro på. Vi vil give alle os, der er dybt afhængige af god børnepasning, skoler, sygepleje i verdensklasse

noget mere ro på. Vi vil kunne sige til den dygtige sygeplejerske eller pædagog, at hun ikke behøver at løbe for at passe sit arbejde. Hun skal faktisk helst lade være med at løbe.

Vores plan vil ikke løse alle problemer. Den vil måske endda kun være et skridt på vejen. Men hvis vi prioriterer anderledes, dropper skattelettelserne og beder de mest velhavende bidrage lidt mere, så har vi råd til 25.000 flere offentligt ansatte end regeringens plan.

Ja, så er der råd til minimumsnormeringer, Mai Mercado!

Lige nu er forældre og bedsteforældre i alle hjørner af Danmark i gang med at lave skilte og klippe gamle lagener om til bannere, så de kan gå på gaden om præcis en uge. Budskabet er det samme som et af vores hovedkrav til en ny regering. Vi skal have flere hænder i børnehaver og vuggestuer. Tid til omsorg, tid til de børn, der har så meget brug for at blive set, men som nogle gange bliver glemt. Sig mig engang:

Skulle vi ikke sende dem en kæmpe hilsen fra SF's landsmøde. Et bifald, der kan høres i både Gedser, Skagen og ikke mindst; hele vejen ind på Christiansborg.

Vores plan er ikke gratis. Pengene skal findes. Men vi insisterer på, at finansieringen denne gang skal være fair. Vi foreslår, at dem med store aktieindkomster bidrager lidt mere. Vi foreslår, at dem med de største formuer bidrager lidt mere. Vi foreslår, at de store techgiganter BEGYNDER at bidrage; bare lidt. Vi foreslår nultolerance overfor skattesnyd. Banditter i habitter skal ikke have lov til at gå fri på vores vagt - jeg ved at Lisbeth Bech Poulsen er enig. Hvad siger I nede i salen?

Og jeg siger højt og tydeligt DENNE GANG. For når regeringen i de her år letter skatten for de rigeste, så er det altså det samme som at gøre grin med alle de danskere, der blev efterladt med regningen efter vor tids største økonomiske krise. De betalte en høj pris - de betaler en høj pris: dagpengereform. Foringet velfærd. Ringere vilkår for førtidspension. Efterlønsreform.

Derfor er jeg også oprigtig glad for, at Socialdemokratiet nu åbner op for, at man skal kunne trække sig tilbage, før man er slidt helt ned. Det har længe været et af SF's hovedkrav til en ny regering.

Det vil vi rigtig gerne samarbejde om.

Tak for det.

Men kære Socialdemokrater: Vi har stadig en anden vigtig opgave; reformen om fleksjob og førtidspension. De sidste fire år har vores arbejdsmarkedsordfører, Karsten Hønge, knoklet i forligskredsen for at forbedre reformen. Vi har opnået nogle justeringer, men på de afgørende spørgsmål er der langt igen.

Da Socialdemokratiet holdt kongres sidste år så sagde partiets formand, Mette Frederiksen:

"Jeg stod selv bag reformen af førtidspension. Derfor har jeg også et særligt ansvar for at få rettet op på nogle af de problemer, der viser sig at være."

Kloge ord, men ord gør det ikke alene. Lad os give håndslag på, at en ny rød regering selvfølgelig får rettet op på reformen. Lad os styrke retssikkerheden. Lad os sikre, at sagerne ikke trækker ud, lad os sikre, at en borger ikke bliver nægtet førtidspension på grund af kassetænkning. Lad os få værdigheden tilbage. Lad os hurtigst muligt få begrebet sengepraktik ud af den danske ordbog igen.

Ja, lad os i det hele taget få modet og visionerne tilbage i velfærdspolitikken. Socialreformens fader, K.K. Steincke, gav jo heller ikke op bare fordi de høje havde stampede i jorden og påstod, at socialreformen ville køre Danmark i sæk. Nej, velfærdsstatens mødre og fædre troede på Danmark. De troede på at solidaritet med de mest udsatte var vigtigere end et hypotetisk arbejdsudbud. De vidste, at et stærkt sammenhold ikke kan byttes ud for selv den mest skinnede pokal.

De vidste, at fællesskab giver håb.

**

Jeg tænker faktisk ofte på vore forfædres opbygningen af velfærdsstaten, når jeg tænker på den store grønne omstilling, vi skal i gang med.

Man siger jo, at velfærdsstaten er som humlebie, der ikke burde kunne flyve, men alligevel brummer stabilt gennem luften. På samme måde skal vi indenfor få år bevise overfor alle klimakynikerne, at det fossilmfri samfund kan flyve; at det kan lade sig gøre!

For det er godt nok nemt at miste håbet, når ens børn spørger, hvorfor ingen gør noget.

Hvad skal vi svare?

At verdens ledere arbejder på højtryk?

At den nuværende regering sætter klimaet før alt andet?

Det passer jo ikke. Vi har ingen gode svar. Faktum er, at regeringen leverer alt for lidt på et af de vigtigste spørgsmål overhovedet.

Jeg ved godt, hvad jeg gerne ville kunne svare; nemlig at vi i Danmark har valgt at tro på det umulige. At vi vælger - ikke bare at gå forrest - nej, vi vælger at LØBE forrest med stafetten i hånden og håbet og troen på en grønnere verden vejende over hovedet. Ikke fordi vi er naive, grønne fantaster - nej, tværtimod fordi vi er benhårde realister, som ved, at der kun findes én vej, og det er den grønne vej.

Fordi vi ved, at hvis der er nogen, der skal kunne vise vejen, så er det da os i det rige, det stabile, det fremsynede nord. Her hvor primitive vikinger krydsede Atlanterhavet, selvom de troede, at jorden var flad. Her hvor bønder, tømre og jyske knejte skabte den nordiske velfærdssamfund, selvom alle sagde, at det aldrig ville kunne lade sig gøre.

Hvad venter vi på?

Vi skal da i gang!

Derfor er et af vores absolutte hovedkrav til en ny rød regering en ambitiøs og bindende klimalov. En klimalov, som skal sikre, at alle sektorer: landbrug, transport, bygninger og energi bidrager til at nå vores mål om at udfase kul og olie senest i 2040. Og meget gerne hurtigere. En klimalov som skal gøre

Danmark til en af verdens mest ambitiøse klimanationer.

Vores klimalov vil betyde, at klimaregnskabet bliver ligeså vigtigt som nationalregnskabet.

Når vi sidder til politiske forhandlinger på Christiansborg, så kan man godt undre sig over, hvorfor der altid sidder en ung mand med lyseblå skjorte og nyklippet hår bagerst og tager noter. Han (eller hun) er Finansministeriets udsendte, som skal sikre, at pengene passer. Og jo pengene skal passe, for ellers efterlader vi underskud til fremtidige generationer. Men ved siden af den nyklippede mand skal vi have en kvinde i en grøn kjole. En kvinde – eller en mand - som er mindst ligeså emsig med, om det grønne regnskab passer, så vi ikke efterlader en ubetalelig klimagæld til de kommende generationer.

Med en klimalov og et grønt superministerium skal vi have den grønne omstilling helt ind i regeringens hjerte. Det kunne endda være at der skulle stå en SF'er i spidsen for det. Så ved vi i hvert fald, at der bliver taget fat.

Når min datter igen spørger mig, hvad vi gør, så vil jeg gerne kunne svare hende: Vi gør alt, hvad vi kan. Eller måske hellere: Vi gør faktisk alt det, vi ikke kan! Vi gør alt det, som ingen nogensinde troede var muligt ... Og lidt til.

Fællesskab giver håb, betyder noget helt særligt for mig.

For præcis fem år og 30 dage siden stod jeg her i Kolding. Lige præcis her. Mit første landsmøde som formand for SF. Mange af jer var med. I sidder og smiler lige nu. For fem år siden var der langt mellem smilene. Vi var lige trådt ud af regering ... eller måske nærmere; tumlet ud af regering. Hvis vi skal være helt ærlige, så så det ikke spor kønt ud. Folk, vi stolede på, opdagede pludselig, at de havde været socialdemokrater hele deres liv. Kommentatorerne havde dømt os ude.

Håbet? Det skulle man lede længe efter.

Men lige fra jeg stod her. For fem år siden. Da vidste jeg, at det hele nok skulle gå. Jeg var ikke alene. Jeg oplevede, hvordan vi er et stærkt fællesskab. Ikke en

grøn fraktion.

Ikke en rød fraktion. Ikke en arbejderistisk fraktion. Vi var - vi er - ét FOLKEparti.

Bevares; uenighederne forsvandt ikke fra den ene dag til den anden. Vi kan stadig være uenige.

Andet ville da også være kedeligt - ingen af os er i politik for at drikke kaffe. I så fald ville vi nok også vælge et parti, der serverer bedre kaffe. Nej, vi diskuterer politik. Der er højt til loftet og langt til døren - sådan skal SF være. Men fællesskabet var større end uenighederne. Helheden større end summen af delelementerne.

Da vi stod her for fem år siden, kunne vi have valgt at flygte tilbage til dengang SF var et parti langt fra ansvarets tunge åg. Vi kunne også have valgt at skyde hele ansvaret over på andre og erklære os regeringsparate med det samme - aldrig se tilbage. Vi valgte ingen af delene. For fem år siden kiggede vi hinanden i øjnene og blev enige om, at SF ikke skulle tilbage til fortiden eller laves om til et parti, SF ikke er. Vi blev enige om at tage erfaringen til os. Alt det, der ikke fungerede. Alt det, der trods alt fungerede rigtig godt. I dag er SF et stærkere og mere robust parti. Det vil vi være i regering. Det vil vi være udenfor regering. Det vil vi være i opposition.

Da jeg blev formand, var det afgørende for mig, at SF nu og i fremtiden bliver ved med at være et parti, man kan stole på. Et parti, man kan lave aftaler med. Et parti, som ikke løber sin vej, når den første modstand melder sig, og som tør være med til forbedringer, selvom der er hår i suppen - for det er der tit i politik. Samtidig var det afgørende, at SF igen blev et parti, der har sine grundværdier med i alt, hvad vi gør. Et parti, der siger; nok er nok. At vi ikke sælger usynlige forbedringer som store sejre, men at vi er ærlige om, hvad vi opnår - og ikke mindst hvad vi ikke opnår. Det er ikke noget nemt valg. Det er ikke nogen nem balance. Vi lever i en tid med hurtige overskrifter, sort-hvide tegninger af verden og en opdeling af alting i ondt eller godt. Det ville være nemt at ride med på bølgen, men jeg synes, vi skal insistere på nuancerne og være ærlige om de dilemmaer, vi står i.

Et af de store dilemmaer er udlændingepolitikken. Jeg bliver altid lidt modløs,

når vi bliver kategoriseret som enten strammere eller slappere. Vi går ikke til valg på en stram eller en slap udlændingepolitik. Vi går til valg på en venstreorienteret udlændingepolitik. En politik, hvor vi erkender, at vi ikke kan åbne dørene for flere end fællesskabet kan bære. Men også en politik, hvor vi insisterer på, at alle borgere i Danmark er lige meget værd. At vi insisterer på, at ulighed ikke har nogen hudfarve. At alle de børn, der bor i Danmark skal hjælpes ind i fællesskabet.

Jeg ville lyve, hvis jeg sagde, at vi får en udlændingepolitik ene og alene baseret på vores værdier efter et valg. Men jeg vil også love, at vi fortsat vil kæmpe med næb og klør for at trække den i vores retning. Vi vil kæmpe for at få integrationsydelsen fjernet - uanset hvilket navn den gemmer sig under. Den skaber fattigdom - en ny etnisk underklasse. Vi vil kæmpe for, at kultur aldrig bliver en undskyldning for at undertrykke kvinder eller minoriteter. Vi vil kæmpe for, at vi igen tager kvoteflygtninge. Vil kæmpe for børnene på Sjælsmark, fordi de også er børn i Danmark, og de også, ja, måske særligt de, har brug for vores hjælp. Vi vil kæmpe for, at børnenes statsminister bliver statsminister for ALLE børn - uanset herkomst. Uanset hudfarve.

Vi har ikke bare ét, men hele to valg lige rundt om hjørnet. Vi har heldigvis et fantastisk hold af kandidater. Det kan godt være, at den sorte industri har en hær af lobbyister, meeeen heldigvis har vi hende her. Bedstemor med slag i Medicinalindustriens mavepine. De sorte bønders dårlige samvittighed. En haj i haserne på plastikindustrien: Giv Margrete Auken en kæmpe hånd.

Ja, giv hele vores fantastiske hold: Margrete, Karsten, Peter, Kira, Kirstine og hele den flotte liste en kæmpe hånd. Stil jer op kære kandidater. ALLE sammen!

Der er meget på spil. Jeg vil næste sige, at hele det europæiske projekts sjæl er på spil i de her år. Det er nemt at miste håbet:

... når man ser, hvor svært det er at enes om en fælles og solidarisk flygtningepolitik.

... når man ser, hvor svært det er at få de store virksomheder til at bidrage til velfærden.

... når man ser, hvor svært det er at enes om en ambitiøs klimapolitik.

... når man ser over på den anden side af Nordsøen, hvor briterne har kastet håndklædet i ringen og indløst en enkeltbillet ud af det europæiske fællesskab uden at kende endestation.

Men håbet skal ikke findes hver for sig. Det skal findes sammen. Vi har brug for hinanden. Vi har brug for stærke fællesskaber. Vi kan ikke løse de grænseoverskridende problemer alene, og ser vi rundt i verden, så er Europa - på trods af alle vores udfordringer - stadig et lysende fyrtårn for menneskerettigheder, grøn omstilling, fred og stabilitet.

Jeg har gået lidt og tænkt på, at Theresa May måske skulle låne Holger K. Det var jo SF og Holger, der med det nationale kompromis, tog ansvar for Nej'et i '92 og gav det en konstruktiv retning; de fire forbehold.

Og lige om lidt, kære Holger, får du jo også mere tid. Du har jo valgt ikke at genopstille. Jeg vil gerne sige tusind tak. Tak fordi du gennem 34 år har løftet så stort et arbejde for SF i Folketinget.

Tak for dine bidrag til Danmarkshistorien. Ud af rigtig mange vil jeg nævne netop Det Nationale Kompromis - dit fingeraftryk på hele Europa, og ja så vores fælles hjertebarn: Togfonden, hvor du som skatteminister sørgede for, at det blev olieselskaberne, der fik lov til at løfte regningen. Tak fordi du altid har været en loyal støtte og aldrig har været nærig med gode råd. Tak for, at du kan hive et hvert drama ned på jorden med en anekdote fra SF i halvfemserne. Tak fordi du al den tid har beholdt begge ben på jorden og stadig åbner en håndbajer med en gaffel og bander og svovler, når du bliver gal over verdens uretfærdighed. Hvis du ikke allerede har regnet den ud, så må du meget gerne bevæge dig herop på scenen, så landsmødet kan give dig den hyldest, du fortjener.

**

Vi er efterhånden ved vejs ende. Forhåbentlig også for VLAK-regeringen.

Anders Samuelsen siger i dag, at han vil gøre Danmark til en vindernation. Det

vil han gøre ved at køre rundsaven henover vores velfærdssamfund. Det svarer lidt til at ville gøre en Ferrari hurtigere ved at tage hjulene af den. Vores fantastiske velfærdssamfund har vist sig at være et samfund, hvor det ikke kun er de få – men derimod de mange – der vinder. Hvor du ikke er de vilkår, du vokser op i, nej, dine håb og drømme kan derimod blive til virkelighed uanset, hvor du kommer fra. Hvor alle får en fair chance for en pokal – ikke kun dem, der kan købe sig til den. Derfor synes jeg, vi skal slutte af med at sende en kærlig tanke til en af SF's oprindelige stiftere.

Da SF tidligere på året fyldte 60 år fik vi en hilsen fra 97-årige Alfred Andersen. Som I kan se her på billedet, så fik Alfred lov til at prøvesmage vores jubilæumsøl; Rød Aksel, som vi også skal drikke sammen lidt senere.

Alfred var en nær ven af Aksel Larsen, medlem af kommunisterne og den sidste overlevende fra den berygtede KZ-lejr Stutthof. Da han brød med kommunisterne blev hans far så rasende over hans klasseforræderi, at han nægtede at tale til ham i flere måneder. Ja, faktisk indtil hans mor slog i bordet og krævede, at NU måtte det slutte. Ja, jeg er ked af at sige det, men kvinderne har som regel ret ...

Alfreds største politiske ønske er, at kontanthjælpsloftet bliver fjernet, og at de rige arvinger får lov til at betale.

Skal vi ikke her i dag love Alfred, at det ønske vil vi gøre alt i vores magt for at føre ud i livet?

Er I klar til det?

Det kræver en ny regering. Det kræver en NY politik. Hvor mennesker står over systemet. Hvor vi får løst klimaproblemet for nutidige og fremtidige generationer. Hvor uligheden får Hønges hammer at mærke, så INGEN børn skal vokse op i fattigdom. Ja, der er nok at tage fat på. Og der er i den grad brug for SF.

Rigtig godt landsmøde til jer alle.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialistisk Folkeparti

Relateret

14. april 2018

25. marts 2017

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-olsen-dyhers-tale-ved-sfs-landsmoede-2019>